

Hareskovby 1940 og opefter

(Set med Carl Henrik Ladiges øjne)

Under Krigen og op til 50'erne, var Hareskovby meget lille, og de fleste beboere arbejdede i København.

Dengang var der så vidt jeg husker kun Slangerupbanen, som dengang virkelig kørte til Slangerup. (Jeg kan bevise det med togbilletter fra i hvert fald fra uggerløse)

Alt var dengang hos os ret primitivt.

Vi havde et lokum i baghaven, toiletpapir var gamle aviser som blev nulret lidt.

Det var ret barsk om vinteren.

Ligeledes var der ikke vand i huset, så det måtte vi pumpe op fra en brønd, som ikke fungerede i frost, hvor vi så måtte smelte sne.

Huset var ikke isoleret, så ligeså lummert det var om sommeren, ligeså bidende koldt var det om vinteren.

Brænde var meget dyrt så vi måtte grave tørv om sommeren, og så samle flis og smågrene op i skoven. Koks købte vi lidt af hver vinter, og så man en koks ligge på vejen stak man den i lommen, alt kunne bruges.

Om aftenen sad vi så foran kakkelovnen og varmede mursten op, som vi så pakkede ind i aviser for at få lidt varme i sengene.

Under krigen boede en meget ubehagelig fru Pedersen og hendes underdanige ægtefælle på første sal

Fru Pedersen havde to brødre som var topnazister, hvilket fik fru Pedersen til at antage at de ville sørge for at hun kunne overtage vores hus.

Så vidt vi hørte blev begge brødrene iøvrigt henrettet i første bølge efter befrielsen

En brændende varm sommerdag stod min moder for åbne døre og lavede mad i køkkenet, da fru Pedersen kom anstigende med gæster og ved den lejlighed fandt det betimeligt at indvie gæsterne i alle de ændringsplaner, som hun havde tænkt sig at foretage når hun overtog huset.

Det gik dog ikke helt efter køreplanen, for min fader gik på biblioteket og gennemlæste lovene omhyggeligt, hvorefter han opsagde familien Pedersen efter alle gældene regler.

Tilsyneladende var tyskerne ikke interesseret i at blande sig i dansk lovgivning på det område, så familien Pedersen måtte flytte.

En sommerdag efter at Pedersen var flyttet kom der en tysk slægtning i fuld uniform marcherende op af havegangen for at besøge os.

Min moder blev rasende hvilket den arme mand ikke for stod spor af, for han havde jo selv i biografen set hvordan tyskerne brødfødte det sultende danske folk.

Nu da Pedersen var væk blev vi mere modige, og nu hørte vi BBC fra London hver aften.

En af vores genbos sønner Villy Rasmussen måtte engang gå under jorden, hvilket vil sige at han sov i et kælderhule hos os

Vi fik os også en "pensionist", Grisen Gysse som så åd det lidet som vi andre ikke ville spise.

I ugerne før jul var der et jammerligt skrigeri hver søndag, hvor også vores Gysse under stor protest måtte lade livet, hvilket førte til at jeg og min lille bror Henning de følgende måneder under vild skrigen og råben skiftedes til at slagte hinanden, derefter var det så også slut med at holde gris, hvilket der var godt nok også var forbudt, men tyskerne blandede sig aldrig i det.

Dertil holdt vi både høns og kaniner, som led samme kranke skæbne som Gysse

Under Krigen hændte det at Tyskerne holdt skydeøvelser for enden af Tipperupalle, der jo dengang endte efter tårnhuset.

Det eneste vi ellers mærkede til dem var når de unge kåde piloter skulle blære sig med hvor lavt de turde flyve, så var det bare med at komme ind og holde på glassene.

Når der blev bombealarm løb vi ud af huset, for vi kunne tydelig se både Shellhuset og den franske skole i brand.

Under befrielsen var jeg indlagt på Rigshospitalet, så det gik jeg glip af .

Da jeg kom hjem hørte jeg at nogle 5.de maj frihedskæmpere var kørt ned til den ganske harmløse tysker som boede i tårnhuset og skudt ham i maven, fordi man mente at han havde et gevær. Det viste sig at det blot var et jagtgevær som prydede væggen. Jeg ved ikke om han overlevede.

Jeg blev svært moppet i Hareskov skole, hvilket førte til at Rigshospitalet krævede at jeg ikke måtte sætte mine fødder der mere.

Jeg har senere forstået at jeg ikke var eneste offer, og min værste bøddel formentlig selv var et offer, i hvert fald tog han senere i hen sit eget liv.

Efter et par måneder endte jeg på Jonstrup Seminarium, her fik jeg aldrig problemer.

Det meste af skolen var stadigvæk beboet af tyskerne, og lige udenfor byen lå en barakby med polske flygtninge, hvoraf jeg kom til at dele klasse med to drenge fra lejren.

Tilbage til byen, hvor jeg jo stadig boede.

På klintholmsalle boede den tyske familie Bush, som ligeledes var flygtet til Danmark, fordi Hr.Bush havde været vistnok socialdemokratisk borgmester i Kiel. Hr. Bush var meget syg, og døde under krigen. Nedenunder Bush boede en af de mange Lundqvister i byen.

Som teenager legede en del med sønnen Kaj, hvis moder, som det åbenbart var skik dengang fik et hysterisk anfald, hvorefter hun bombarderede det arme barn med bøgeklodser, hvilket ligesåvel kunne have ført til hans død. Jeg selv stod og gjorde mig usynlig i en krog.

Min far og jeg besøgte på en cykeltur til Tyskland Frau Bushs moder som boede nær Kiel.

Nogle år efter flyttede Frau Bush tilbage til Tyskland for at passe sin nu syge moder.

Under krigen hentede jeg som oftest mælk i en junge oppe på Larsens gård, hvor min moder plukkede jordbær om sommeren.

Jeg derimod samlede kartofler hos Carlsen om efteråret.

Det var lækkert, for Carlsen fik masser af gammel chokoladeslik til grisene, og det hjalp jeg så med at spise.

I øvrigt arbejdede jeg også i det næstsidste hus på højre side af skovmosealle hvor jeg sad og knyttede kludetæpper.

I det sidste hus på højre side boede familien Nielsen, der såvidt jeg vidste var de eneste i nærheden af os der havde telefon, og de var ret flinke til at låne den ud formedels 25 øre.

Det var sjældent vi så en bil dengang, og kun små lastbiler. Da jeg var utrolig æventyrlysten kunne jeg ikke dy mig for at kravle op på reservedækket og køre med et stykke vej.

Det havde desværre iblandt en lidt uheldig afslutning, nemlig hvis lastbilen pludselig fik den ide at køre væk fra byen, så var der jo ingen anden vej end at kravle af i farten, og indkassere to blodige knæ.

Et par gange om året kom der både en kludekræmmer og en klunser forbi.

Vi havde efter krigen også både en ostemand og en mælkeemand som kørte ud til kunderne. Mælkeemanden kørte Kane om vinteren, og jeg måtte gerne køre med hvis jeg hjalp med at bringe mælk ud.

Hareskov skole bestod i starten kun af 3 bygninger.

I den 2.den på højre side huserede en ualmindelig modbydelig læreinde, som gav mig den opfattelse at man blev lære/læreinde for at få lov til at mishandle børn, hvilket hun til fulde levede op til.

Skolen blev senere udvidet med en bygning mere samt en dejlig gymnastiksal. Herefter fik man da også en ny lære, Hr. Furested, der udover at dele øretæver ud også startede en FDF forening, onde tunger påstod at "FDF" betød "fars drenge fiser"

Jeg blev så FDF'er og havde her den lykke at da jeg ikke gik i skole i Hareskov mere, slap jeg for de øretæver som Hr. Furested så gavmildt delte ud af såvel her som i skolen.

Senere tilsluttede Furestedes mindre voldelige broder med kælenavnet "Gumme" sig til klubben Vi deltog engang i et stort angement i Idrætsparken, hvor vi skulle agere arabere.

Da vi ikke kunne tale arabisk blev det foreslået at vi blot skulle lægge os på knæ og mumle "Gumme Fiser", og det var der vist ingen af tilskuerne der opdagede.

På Poppelalle boede familien Lund. Hr. Lund arbejdede i vores bank, medens fru Lund brugte tiden på at redde de syndige sjæle.

Hver søndag sad jeg sammen med andre syndefulde børn og sang til herrens pris med min spæde stemme.

Af praktiske opgaver lærte vi at sy, og det er jo just ikke det drenge sætter forrest på ønskelisten, men det bidrog da til at jeg selv kunne stoppe mine sokker.

Jeg kom nu aldrig til at sy selv, det tog min mor sig selv af.

Måske skyldes det at jeg engang hvor jeg var alene hjemme selv forsøgte mig med symaskinen, hvilket førte til at jeg gennem borede min pegefingert, så jeg under gråd og tænders gnidsel måtte sidde der til min moder kom hjem igen.

Det lykkedes mig trods alt blive en sand Jesus stridsmand, hvilket fik et par større drenge til at more sig ved at tale ilde om Jesus, hvor efter jeg med ufortrødent mod gik til angreb på dem. En ting var dog godt ved fru Lunds Søndagsskole, hun slog aldrig børnene

Om sommeren gik det hver søndag med godt vejr, lystigt for sig oppe på den fantastiske spændende Hareskov Pavillon. På strækningen fra jernbanestationen til pavillonen gik i 100.vis af mennesker med klapvogn og barnevogn samt madkurve i hånden.

Dem som havde råd til det gik op i restauranten, medens alle andre spredte deres tæpper på skråningen foran for at spise og drikke deres medbragte mad.

Der var iskiosk både ved pavillonen på stationen, hvor der i øvrigt også var en bladkiosk. Senere på dagen sås unge forelskede par vandre rundt i skoven.

Et par gange om året kom cirkusfolk med spilleautomater, luftgynger og karrusel.

Karusellen var håndskubbet, og os drenge fik en "gratis" tur hver gang vi havde skubbet karusellen rundt 7. gange

Der var ikke meget at feste for i Hareskovby, der var kun en Skytteforening + Fodboldklub og muligvis en Tennisklub for enden af Skovbovænget.

Der var i disse år en del tragiske dødsfald blandt børn.

Min klassekamerat Poul Pless's lillesøster blev dræbt på Egebjerg, og på vores vej var der en tragisk ulykke som kostede 2 små drenge livet. De var forsvundet og alle unger på vejen styrtede rundt efter dem.

Jeg husker at de blev fundet i et mosehul oppe ved skoven. Jeg var løbet ind, og så de lå døde på gulvet. Nogle børn råbte op til vejen at de var fundne, og hørte at min storesøster løb hjemad men's hun råbte at de var fundet. Da hun ikke vidste de var døde var det katastrofalt, så jeg løb som aldrig før i mit liv, for at komme først hjem.

Det lykkedes også at komme først, men jeg glemmer aldrig mødrenes rædselsvækkende skrig. Et par år efter så jeg at vejens lille kæledække løb lige ud foran Ostemandens bil som han netop startede, han kunne intet gøre.

Hun lå lige for mine fødder, og jeg så blodet pible ud af åbningerne i hendes hovedet medens hele hendes lille krop spjættede i krampetrækninger, hun var død på stedet.

Ud over det brændte en skoledreng til døde i Syvstjernen og en anden dreng døde af meningitis.

Og en voksen mand døde efter rygning i sengen i et værelse under købmand Jørgensen.

Omkring 50.erne kom der en masse sommerhuse og hen ad vejen etplanshuse.

Derudover blev de mange ubebyggede grunde bebygget, samtidigt med at mange af de ret store grunde blev delt, så de fik en såkaldt koteletgrund.

Det var også på den tid at Tipperupalle blev udvidet og forlænget op til Åvej, hvorefter der kom de grå busser til Husum og de blå busser til Lyngby

Jeg har i hukommelsen talt frem til at der var kun 24 boliger på skovmosealle, og godt 23 på Tipperupalle.

Efter at den gamle pavillon var brændt ned døde byen, så jeg følte at der manglede noget her i kommunen, hvor eneste fornøjelse var Bankospil med bal på Værløse Kro.

Bankospil havde jeg ikke råd til, men efter at ha' plaget kontrollen en times tid, lykkedes det mig som regelen at komme ind for den daler jeg havde sparet sammen til i løbet af ugen

Efter ballet blev jeg ofte overtalt til at følge en pige hjem. Hun boede altid i den modsatte retning af mit hjem og hun boede altid lige efter det næste sving eller den næste bakketop,

Så jeg endte milevis hjemmefra.

Det var mig ikke tilladt at tage til bal, men da jeg ikke så nogen mening med livet uden bal, listede jeg mig ud af vinduet, når jeg formodede at mine forældre sov. Når jeg så omkring klokken 4. om natten kom hjem igen lagde jeg mine bukser pænt i folder ind under lagenet for at skjule at de var brugt.

Min moder fattede aldrig hvordan jeg kunne sove helt til kl. 11-12 formiddag hver søndag, medens min far påstod at han godt vidste det.

Han kan meget vel tale sandt, da han som hankøn nok bedre forstår min ubetvingelige trang til at jage pigerne

I København blev jeg af andre Lærlinge belært om at Jazz var den eneste sande musik for ungdommen, så i 1958 startede jeg "New Orleans Jazzklub" på Værløse kro.

Det startede med musik i toget fra København og endte på kroen.

Det blev dog hurtigt klart for mig at det var en gang for langt ude, så jeg flyttede til Eliselund i Hareskovby, og der kom der gang i den.

Det første orkester var rigtigt godt, og rykkede siden ind til Nyhavn

Vi fik et herligt publikum, en del kom her fra byen, og en del udefra, samt små grupper fra 3 til 4 fra Husum, Nørrebro, Østerbro, Sydhavnen Hellerup, Gentofte, Lyngby, Bagsværd og Værløse

Vores publikum holdt selv orden, og ballademagere blev udvist hvis de ikke straks opførte sig ordentlig.

Det var i øvrigt der jeg traf min elskede hustru, hun var 17½ medens jeg var hvad man dengang i hendes verden kaldte "En gammel stodder", men hvad! Det gik jo godt.